

CONTRAATAC I ALTRES POEMES

COUNTER-ATTACK AND OTHER POEMS

A Robert Ross

Dans la trêve désolée de cette matinée, ces hommes qui avaient été tenaillés par la fatigue, fouettés par la pluie, bouleversés par toute une nuit de tonnerre, ces rescapés des volcans et de l'inondation entrevoyaient à quel point la guerre, aussi hideuse au moral qu'au physique, non seulement viole le bon sens, avilit les grandes idées, commande tous les crimes—mais ils se rappelaient combien elle avait développé en eux et autour d'eux tous les mauvais instincts sans en excepter un seul; la méchanceté jusqu'au sadisme, l'égoïsme jusqu'à la férocité, le besoin de jouir jusqu'à la folie..

HENRI BARBUSSE, *Le feu*

En la treva desolada del matí, aquells homes que havien estat turmentats per la fatiga, fuetejats per la pluja, trastornats per tota una nit de trons, aquells supervivents dels volcans i de la inundació, mig entreveïen fins a quin punt la guerra, tan repugnant en la moral com físicament, no només viola el sentit comú, degrada les grans idees, dirigeix tots els crims; també van recordar com havia desenvolupat en ells i al seu voltant tots els mals instints, sense cap excepció; la maldat fins al sadisme, l'egoïsme fins a la ferocitat, la necessitat de gaudir fins a la bogeria.

PRELUDE: THE TROOPS

Dim, gradual thinning of the shapeless gloom
Shudders to drizzling daybreak that reveals
Disconsolate men who stamp their sodden boots
And turn dulled, sunken faces to the sky
Haggard and hopeless. They, who have beaten down
The stale despair of night, must now renew
Their desolation in the truce of dawn,
Murdering the livid hours that grope for peace.

Yet these, who cling to life with stubborn hands,
Can grin through storms of death and find a gap
In the clawed, cruel tangles of his defence.
They march from safety, and the bird-sung joy
Of grass-green thickets, to the land where all
Is ruin, and nothing blossoms but the sky
That hastens over them where they endure
Sad, smoking, flat horizons, reeking woods,
And foundered trench-lines volleying doom for doom.

O my brave brown companions, when your souls
Flock silently away, and the eyeless dead
Shame the wild beast of battle on the ridge,
Death will stand grieving in that field of war
Since your unvanquished hardihood is spent.
And through some mooned Valhalla there will pass
Battalions and battalions, scarred from hell;
The unreturning army that was youth;
The legions who have suffered and are dust.

PRELUDI: LES TROPES

Tènue es dissol la foscor sense forma,
vibra el plugim de l'alba que ens revela
homes desconsolats, amb botes xopes
i amb rostres enfonsats mirant el cel,
demacrats, derrotats. Ells, que han vençut
l'angoixa de la nit, renovaran
el desconsol, aquest matí de treva
matant les hores que busquen la pau.

Ells, que s'agafen a la vida amb força,
somriuen a la mort, trobant forats
en les urpes cruels que la defensen.
Desfilen protegits pel cant d'ocells
en matolls d'herba verds, fins al país
on tot és ruïna i sols el cel floreix
i els cau damunt allà on han de patir
els tristos horitzons, boscos pudents,
trinxeres enfonsades on voleia la mort.

Valents companys, oh, quan les vostres ànimes
desfilin en silenci i morts sense ulls
avergonyeixin el bestial combat,
la mort ha de plorar al camp de batalla
car s'ha acabat el vostre esforç invicte.
De nit i amb llum de lluna creuaran el Valhalla
molts batallons amb cicatrius d'infern;
l'exèrcit d'aquells joves que no torna;
les legions que han sofert i ara són pols.

COUNTER-ATTACK

We'd gained our first objective hours before
While dawn broke like a face with blinking eyes,
Pallid, unshaved and thirsty, blind with smoke.
Things seemed all right at first. We held their line,
With bombers posted, Lewis guns well placed,
And clink of shovels deepening the shallow trench.

The place was rotten with dead; green clumsy legs
High-booted, sprawled and grovelled along the saps;
And trunks, face downward, in the sucking mud,
Wallowed like trodden sand-bags loosely filled;
And naked sodden buttocks, mats of hair,
Bulged, clotted heads slept in the plastering slime.
And then the rain began,—the jolly old rain!

A yawning soldier knelt against the bank,
Staring across the morning blar with fog;
He wondered when the Allemands would get busy;
And then, of course, they started with five-nines
Traversing, sure as fate, and never a dud.
Mute in the clamour of shells he watched them burst
Spouting dark earth and wire with gusts from hell,
While posturing giants dissolved in drifts of smoke.
He crouched and flinched, dizzy with galloping fear,
Sick for escape,—loathing the strangled horror
And butchered, frantic gestures of the dead.

An officer came blundering down the trench:
“Stand-to and man the fire-step!” On he went . . .

CONTRAATAC

Hores abans vam arribar al nostre objectiu
i l'alba ens mostrà un rostre amb ulls parpellejants
sense afaitar, amb set i cec de fum.

Al principi tot bé. Els teníem a ratlla,
amb els soldats i l'armament ben situats
i amb el dring de les pales que cavaven trinxeres.

Un lloc podrit de mort; cames verdes, maldestres,
amb botes altes escampades dins la rasa;
i els torsos boca avall, dins el fang xuclador,
jaient com sacs de sorra trepitjats;
culs despullats i xops, flocs de cabells,
caps inflats, coagulats, dormint al llot.
Llavors, vingué la pluja, santa pluja!

Un soldat, badallant, s'agenollà
i va observar el matí omplir-se de boira;
«quan deuran 'nar per feina els alemanys?»;
llavors, naturalment, van començar.
Els obusos volaven, sense que en fallés cap.
Mut i sentint les bombes, ell les veia explotar
fent saltar terra negra i budells de l'infern,
mentre uns falsos gegants es desfeien en fum.
Ajupit, tremolós, marejat per la por galopant,
es volia escapar, fastiguejat d'horror
i dels gestos frenètics d'aquells morts massacrats.

Va arribar un oficial per la trinxera:
«Aixeca't, va, i ocupa el lloc de tir!».

Gasping and bawling, "Fire-step. . . counter-attack!"
Then the haze lifted. Bombing on the right
Down the old sap: machine-guns on the left;
And stumbling figures looming out in front.
"O Christ, they're coming at us!" Bullets spat,
And he remembered his rifle . . . rapid fire . . .

And started blazing wildly . . . then a bang
Crumpled and spun him sideways, knocked him out
To grunt and wriggle: none heeded him; he choked
And fought the flapping veils of smothering gloom,
Lost in a blurred confusion of yells and groans . . .
Down, and down, and down, he sank and drowned,
Bleeding to death. The counter-attack had failed.

i agafant aire diu: «... i contraatac!»

Es va aixecar la boira. Les bombes per la dreta,
caient dins la trinxera, i les metralladores a l'esquerra,
i, avançant amb mal pas, davant seu les figures.

«Déu meu, ja han arribat!» Les bales escopien,
i es recordà del rifle... del foc ràpid...

Va disparar embogit... després, un tir
va fer que es desplomés, va caure a terra,
cridant i cargolant-se. Ningú va fer-ne cas.
S'ofegava i lluitava amb vels foscos d'asfíxia,
perdut, confús enmig de crits i plors...

Avall, avall, avall, es va enfonsar
i, dessagnat, li va arribar la mort.

El contraatac havia fracassat.